

SZOLGÁLNI, MINT JÉZUS

Augusztus 15., szombat délután

Mikor Krisztus végigtekintett a köréje gyűlt sokaságon, „könyörületességre indult, mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélküli juhok”. Láttá a körülötte szorongók betegségét, bánatát, szükségleteit és nyomorát. A látvány az egész világ szükségleteire és bajaira emlékeztette Őt. Ott látta az összes rétegekben azokat, akik pontosan azokra az áldásokra vágytak, melyeket hozni jött a világra. Olyanokat látott, akiknél csak kegyelmének ismerete hiányzott, hogy országának alattvalóivá váljanak. Akkor így szólt a tanítványaihoz: „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjétek az aratás Urát, küldjön munkásokat aratásába.” (Mt 9:36–38)

Ma is erre van szükség. A világ várja a munkásokat, akik krisztusian fáradoznának a szenvedőkért és a bűnösökért. Valóban rengeteg embert kell elérnünk. A világ tele van betegséggel, szenvedéssel, gyötrellemmel és bűnnel, telve segítségre szorulókkal: gyengékkel, tehetetlenekkel, tudatlanokkal és nyomorultakkal. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 254. o.

Ugyanaz az Isten, aki hollókat küldött Illés táplálására a Khérit-patakhoz, oda fog figyelni minden hűséges gyermekére, aki készen áll az önfeláldozó szolgálatra. Arról, aki igazságban jár, meg van írva: „Kenyerét megkapja, vize el nem fogy.” „Nem szégyenülnek meg a veszedelmes időben, és jóllaknak az éhség napjaiban.” „Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajánlkozna vele együtt mindent minékünk?”

Aki igyekezett eloszlatni özvegyen maradt édesanyja aggodalmait, és részt vállalt názáreti otthonának terheiben, gyöngéd gondoskodással fordul minden édesanya felé, aki azért küzd, hogy ételmet biztosítson gyermekeinek. Akinek a szíve megindult a tömeg éhségét látva, majd így szólt: „Éhen pedig nem akarom őket elbocsátani, hogy vala-

miképpen ki ne dőljenek az úton” – ugyanilyen száналommal közeledek minden szenvedőhöz. Karját áldásra nyújtja ki felénk, és... arra tanít, hogy soha ne feledkezzünk meg a szegényekről. – *Lift Him Up*, 131. o.

Az igazságot, amely Jézusban van, csupán tapasztalni lehet, de megmagyarázni soha. Magassága, szélessége és mélysége felülmúlja értelmünket. Képzeletünket a végsőig feszíthetjük, akkor is csak elmosódott körvonalait láthatjuk Jézus megmagyarázhatatlan szeretetének, amely olyan magas, mint az ég, mégis lehajolt a földre, hogy Isten képét bevésse az emberbe.

Azonban megérthetjük mindazt, amit Isten könyörületességéből el tudunk viselni. Jézus irgalmassága feltárul az alázatos, bűnbánó lélek előtt. Az Úr könyörületét annyira értjük meg, amennyire értékeljük értünk hozott áldozatát. Ha alázatos szívvel kutatjuk Igéjét, a megváltás magasztos mondanivalója kibontakozik előttünk. Szemlélődésünk közben fénye csak nő, és miközben vágyakozunk megérteni, egyre magasabb lesz, és egyre mélyül. – *Krisztus példázatai*, 129. o.

Augusztus 16., vasárnap – Jézus viszonyulása az emberekhez

Eljövetelekor a zsidók nem fogadták be Őt, mivel téves elképzeléseik voltak eljövételéről. Pont ez a Jézus, ez a kétes származású ács lenne Isten Fia, a Messiás? Ez lehetetlen.

Viszont azok a sajátosságok most Krisztusban szertefoszlottak, amelyek a zsidókat más nemzetektől megkülönböztették. Jézus olyan pozíciót kapott, amelynek magasságából bármilyen társadalmi osztályhoz tartozó embert taníthatott. Sokszor elmondta, hogy Ő a teljes emberi családhoz tartozik, zsidókhoz és pogányokhoz egyaránt. „Mert nem az igazakat hívogatni jöttem, hanem a bűnösöket a megtérésre” – jelentette ki. Azért jött, hogy megkeresse és megváltsa az elveszetteket. Elveszett juháért hagyta ott a kilencvenkilencet; érte vetette le királyi palástját, és öltött emberi természetet isteni voltára. Krisztus munkamezeje az egész világ. Az Ő terveibe nem fér bele szűkebb terület. – *Lift Him Up*, 35. o.

Angyalok figyelik jellemfejlődésüket, és mérik le erkölcsi értéküket. Az igazság hitvallói legyenek igazak, és minden erejükkel mások fel-

világosítását és igazsághoz térítését szolgálják. Szavaik és tetteik esz-közök, melyen át az igazság és a szentség tiszta elveinek kell a világhoz eljutnia. Ők a föld sója és a világ világossága.

Láttam, hogy ha a mennyre fordítjuk tekintetünket, világosságot és békét találunk. De ha a világra nézünk, rájövünk, hogy rövid időn belül minden menedék cserben hagy, és minden jó hamar elmúlik. Nincs menedékünk, csak Istenben. A földnek ebben a zavarodott állapotában biztonságban, higgadtnak, erősnek csak az élő hit ereje által lehetünk. Békét is csak akkor kaphatunk, ha Istenben nyugszunk, és várjuk a szabadítását.

Nagyobb fény ragyog ránk, mint egykor apáinkra. Az Úr nem fogadhat el, nem tisztelhet meg, ha azt a szolgálatot végezzük, vagy azokkal a tettekkel élünk, mint apáink tették. Hogy Isten elfogadjon és megáldjon minket, amint apáinkat megáldotta, követnünk kell hűségüket és buzgalmukat, ki kell használnunk világosságunkat, amint ők kihasználják az övéket, és úgy tennünk, ahogy ők tennének, ha a mi időnkben élnének. A ránk áradó világosságban kell járnunk, mert ha nem, úgy világosságunk sötétséggé válik. – *Bizonyságtételek, 1. köt., 262. o.*

A világon két uralom létezik: Krisztusé és Sátáné. Minden ember e kettő közül tartozik valamelyikhez...

Isten nem akarja, hogy elszigetelődjünk a világtól. Viszont miközben a világban vagyunk, oda kell szentelnünk magunkat a mennynek. Ne kövessük a világot, inkább gyakoroljunk rá jobbító befolyást, mint ahogy a só is megízesíti az ételt. Tisztának és szentnek kell lennünk e szentségtelen, tisztátalan és bálványimádó nemzetség között, és rá kell mutatnunk arra, hogy Krisztus kegyelme képes az emberben helyreállítani a mennyi képmását. Legyünk üdvözítő befolyással a világra. – *Counsels on Health, 592. o.*

Augusztus 17., hétfő – Ahogy Jézus az emberekkel bánt

Ez a római a zsidók formalizmusa ellenére meg volt győződve arról, hogy hitük az övénél felsőbbrendűbb. Ő már áttörte a nemzeti előítéletet és gyűlölet gátját, amely elválasztotta a győzőket a legyőzöttektől. Kinyilvánította tiszteletét Isten iránt, és jóindulatú volt a zsidókhoz, mint az Úr imádóihoz. Krisztus tanításában – ahogyan elmondták neki – meg-

találta, amire a léleknek szüksége van. Ami lelkiesség csak találtatott benne, megrezdült a Megváltó szavaira...

A százados alázatosan ezt üzenté neki: Ahogyan én a római hatalmat képviselem, és katonáim elismerik a tekintélyemet mint feljebbvalóét, te úgy képviseled a végtelen Isten hatalmát, és minden teremtmény engedelmeskedik szavadnak. Parancsolhatod, hogy a betegség távozzon, és az engedelmeskedni fog neked. Felszólíthatod mennyei követeidet, és ők részesíthetnek az életető erőben. Csak szólj egy szót, és meggyógyul az én szolgálóm.

„Jézus pedig ezeket hallván elcsodálkozott őrajta; és hátrafordulván mondta az Őt követő sokaságnak: Mondom néktek, ilyen hitet Izraelben sem találtam!” – *Jézus élete*, 315–316. o.

Az írástudó, aki megkérdezte Jézust, sokat olvasta a törvényt, és megdöbbsent e szavakon. Nem várta volna, hogy a Megváltó ilyen mélyen és alaposan ismeri az Írásokat. Látóköre tágult a szent parancsolatok alatt rejülő elvek tekintetében. Az összegyűlt papok és vezetőik előtt őszintén bevallotta, hogy Jézus Krisztus helyesen értelmezi a törvényt. Ezt mondta: „Jól van, Mester, igazán mondtad, hogy egy Isten van, és nincsen kívülé más. És szeretni Őt teljes szívből, teljes elméből, teljes lélekből és teljes erőből, és szeretni embernek felebarátját, mint önmagát, többet ér minden égőáldozatnál és véres áldozatnál.” (Mk 12:32–33)

Krisztus válaszában bölcsessége meggyőzte az írástudót. Tudta, hogy a zsidó vallás inkább a külső ceremóniákból áll, mint a belső kegyességből. Volt némi fogalma a pusztá ceremonális áldozatok és a bűnért való engesztelés céljából hit nélkül történő vérontás értelmetlenségéről. Értékesebbnek tűnt a szemében az Isten iránti szeretet és engedelmesség, az emberek iránti önzetlen megbecsülés ezeknél a rítusoknál. Ennek a férfinak a készsége, amivel elismerte az Üdvözítő gondolkodásmódjának helyességét, határozott és azonnali válasza a nép előtt merőben más lelkületet igazolt, mint a papoké és a főembereké. Jézus szíve megindult ennek az őszinte írástudónak a láttán, aki felmerte vállalni a papok rosszallását és a főemberek fenyegetését azzal, hogy elmondta szíve meggyőződését. „Jézus pedig látván, hogy bölcsen felelt, mondta neki: Nem messze vagy az Isten országától.” (Mk 12:34) – *Jézus élete*, 607–608. o.

Augusztus 18., kedd – Jézus gyógyító szolgálata, 1. rész

Mindannyiunkra érvényesek Krisztus szavai: „Megbocsáttattak néked a te bűneid.” (Mt 9:2) Ezt mondta: „A golgotai kereszten én viseltem a bűneidet.” Ő látja minden bűnbánatodat. Karját kinyújtja minden megtérő ember feje fölé, és ekképpen Jézus a védőügyvédünké, megmentőnké lesz az Atya előtt. A megtért és magát megalázó lélek irgalomban és megbocsátásban részesül...

Ugyanolyan együttérzéssel kell fordulnunk a bűnben tévelygők felé, mint amelyet Jézus tanúsított irántunk. Mutassuk be másoknak is a felénk áradó krisztusi szeretetet. A lélek töltekezzen be azok iránti kedvességgel és megértéssel, akik még Sátán rabjai. Aki hisz Krisztusban, legyen férfi vagy nő, mutassa be Őt, éljen Krisztushoz hasonló, áldásokkal teli életet, és világítson másoknak, hogy reménységet és békét találjanak. – *That I May Know Him*, 235. o.

Bevallottuk a bűneinket, és elhatároztuk, hogy új életet kezdünk Istennel. Menjünk hozzá, és kérjük, hogy törölje el a vétkeinket, és új szívet ajándékozzon nekünk. Azután higgyük el, hogy a kérésünket teljesíti, mivel ezt ígérte. Jézus is azt tanította, hogy az Istentől megígért javakat azonnal a tulajdonunknak tekinthetjük, mihelyt hitben elfogadjuk azokat. Krisztus akkor gyógyította meg az embereket betegségeikből és bajaikból, amikor hittek csodatevő hatalmában; látható dolgokban segített rajtuk, és ezáltal bizalmat ébresztett bennük a láthatatlanra vonatkozólag, így megtanultak hinni bűnüket megbocsátó hatalmában. Ez vált teljesen nyilvánvalóvá a gutaütött meggyógyításánál: „Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma a földön a bűnüket megbocsátani (ekkor mondta a gutaütötteknek): Kelj föl, vedd a te ágyadat, és eredj haza.” (Mt 9:6) – *Jézushoz vezető út*, 49. o.

Krisztus földi életében arra tanított, hogy nagy figyelmet fordítsunk a kis dolgokra. A megváltás magasztos munkájának terhe állandóan a lelkére nehezedett. A tanítás és gyógyítás a legvégsőkig igénybe vette testét és lelkét. Mégis észrevette az élet és a természet legsemmitmondóbb dolgait is. Legtanulságosabb tanításai azok voltak, amelyekben a természet apró-cseprő dolgaival szemléltette Isten országának nagyszerű igazságait. Nem feledkezett el legigénytelenebb szolgálói szükségleteiről sem. Minden segélykiáltást meghallott. Azt is észrevette, ami-

kor a tömegből egy szenvedő asszony hozzáért. A hit legkisebb jelét sem hagyta válasz nélkül. Amikor Jairus lányát feltámasztotta, arra is figyelmeztette a szülőket, hogy gyermeküknek ennie kell. – *Krisztus példázatai*, 357. o.

Augusztus 19., szerda – Jézus gyógyító szolgálata, 2. rész

Jézus azért jött, hogy meggyógyítsa a betegeket, és szabadulást hirdessen a Sátán rabságában sínylődőknek. Ő maga volt az egészség és az erő. Saját életéből adományozott a betegeknek, elkeseredetteknek, ördögösöknek. Senkit sem utasított el, aki gyógyító erőért jött hozzá. Tudta, hogy a segítségét igénylők sokszor saját maguk okozták a betegségüket, de mindezek ellenére sem utasította el a meggyógyításukat. És amikor Krisztus ereje áthatotta ezeket a szegény embereket, akkor meggyőződtek bűnösségükről, és sokan lelki betegségeikből is kigyógyultak a testiekkel együtt. Az evangéliumnak ma is ilyen ereje van, miért ne lehetnénk mi is ilyen csodák tanúi?

Jézus Krisztus átérzi minden szenvedő fájalmát. Amikor az emberi testet gonosz lelkek kínozzák, a Megváltó is érzi az átkot. Amikor a láz lángba borítja az életet, Ő is érzi a szenvedést. Ő most is pontosan úgy vágyik a beteg meggyógyítására, ahogyan vágyott akkor is, amikor személyesen járt itt a földön. Krisztus szolgálja az Ő képviselői, munkájának csatornáit, és szeretné általuk gyakorolni gyógyító hatalmát. – *Lift Him Up*, 258. o.

Kora reggel Péter és társai odamentek Jézushoz, és elmondták neki, hogy Kapernaum népe már keresi Őt. De meglepetten hallgatták Krisztus szavait: „Egyéb városoknak is hirdetnem kell nékem az Istennek országát; mert azért küldettem.” (Lk 4:43)

Félő volt, hogy a Kapernaumot átjáró izgalomban szem elől tévesztik Jézus küldetésének célját. Ő nem elégedett meg azzal, hogy az emberek figyelmét csupán csodatevőként vagy testi betegségek orvoslójaként vonja magára. Úgy akarta őket önmagához vonzani, mint Üdvözítőjükhöz. Míg szívesen hittek abban, hogy Jézus királyként földi birodalmat jött alapítani, Ő a figyelmüket a földiekről a lelkiekre akarta irányítani. A földi siker gátolta volna munkáját.

A könnyelműen gondolkodó tömeg csodálata bántotta a lelkét. Távol állt tőle, hogy önmagát előtérbe tolja. Az a tisztelet, amellyel a világ

a magas állásnak, vagyonnak vagy tehetségnek adózik, idegen volt az ember Fia előtt. Jézus az emberek által alkalmazott eszközök közül egyet sem használt fel arra, hogy másokat magához láncoljon, vagy önmaga iránt tiszteletet ébresszen. Évszázadokkal a születése előtt Ésaías így jövendölt róla: „Nem kiált, és nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. Megrepedt nádat nem tör el, a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, a törvényt igazán jelenti meg.” (Ésa 42:2–3) – *A nagy Orvos lábnyomán*, 30–31. o.

Jézus azért jött, „hogy az ördög munkáit lerontsa” (1Jn 3:8). „Őbenne volt az élet” (Jn 1:4), és Ő így szól: „Én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek.” (Jn 10:10) Ő „megelevenítő szellem” (1Kor 15:45). Most is ugyanolyan életadó ereje van, mint amikor a földön meggyógyította a betegeket, és megbocsátott a bűnösöknek. Ő „megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet” (Zsolt 103:3). – *Jézus élete*, 270. o.

Augusztus 20., csütörtök – Ami Jézusnak fontos

Azok fogják megkapni a legnagyobb jutalmat, akik tevékenységüket és buzgalmukat a szegények, az árvák, a megvetettek és a nyomorultak iránti irgalommal és szelídséggel társítják. Azonban akik a másik oldalra állnak, mert túlságosan elfoglaltak ahhoz, hogy törődhetnének azokkal is, akiket Jézus a vérén váltott meg, ők lesznek az utolsók és a legkisebbek.

Az ember jellemét tettei igazolják. Vannak közöttünk olyanok, akik alázatos, krisztusi lelkülettel rendelkeznek, és nagyon sok apró dolgot tesznek a körülöttük levők érdekében, mégis úgy érzik, hogy semmit sem tettek. Végül meglepődve veszik majd tudomásul, hogy Krisztus észrevette az elcsüggedt emberhez intézett jó szót, felfigyelt a szegénynek adott legjelentéktelenebb ajándéokra és az önfeláldozó lelkületre. Az Úr a lelket vizsgálva adja meg jutalmát, ezért a tiszta, alázatos és gyermeki szeretet a legértékesebb ajándék az Ő szemében. – *Keresztény sáfárság*, 340. o.

Krisztus azzal teszi próbára hitvalló követőit, hogy gondoskodásra szoruló, tehetetlen és szegény embereket visz a közelükbe. Szűkölködő gyermekei iránti szeretetünkkel és szolgálatunkkal bizonyítjuk be,

hogy őszintén szeretjük Őt. Ha elhanyagoljuk őket, akkor hamis tanítványoknak, Krisztussal és szeretetével szemben idegeneknek mutatjuk be magunkat.

Ha mindent megtettünk, ami tehető, annak érdekében, hogy családban szerezzünk otthont árva gyerekeknek, még sok egyéb tennivaló is marad. Sokan közülük rossz örökséget hoztak magukkal. Nem sok jóval kecsgetnek, nincs vonzó külsejük, önfejük, de értük is meghalt Krisztus, és a szemében épp olyan értékesek, mint a mi saját kicsinyeink. Hacsak nem nyúl utánuk segítő kéz, tudatlanságban nőnek fel, és erkölcstelenségbe és büntettekbe sodródnak. Sok ilyen gyermeket menthetnek meg munkájukkal az árvaházak. – *A nagy Orvos lábnymán*, 205. o.

A mennyből minden angyal Jézussal tart, miközben a várakozó szentek órá várnak az égre tekintve – ahogy egykor a galileai férfiak, amikor Krisztus fölemelkedett az Olajfák hegyéről. Akik szentek, akik mindenben követték a szelíd példaképet, kitörő örömmel kiáltanak majd, amint meglátják Őt: „Ímé, a mi Istenünk, akit mi vártunk, Ő ment meg minket!” (Ésa 25:9) És egy pillanat alatt elválnak, egy szempillantás alatt az utolsó trombitaszóra – arra a trombitaszóra, amely felkelti az alvó szenteket, és kihívja őket porágyukból, dicsőséges halhatatlanságba öltözötten. Így kiáltanak majd: „Győzelem, diadal a halál és a sír felett!” – *Maranatha*, 291. o.

Augusztus 21., péntek – További tanulmányozásra
Bizonyságtételek, 1. köt., „Az egészségintézmény” című fejezet.